

over, at et Barn var blevet slaaet meget alvorligt. Han slutter sin Erklæring til Skolekommissionen med at skrive: „Da han imidlertid ikke vilde modtage sine aftalte Slag, fordoblede jeg hans Straf, hvilket jeg altid gør; da jeg anser det for en ny Ulydighed. Jeg leger ikke med Spansk-røret, jeg slaar, og det ved enhver, som kender dette Strafferedskab nøjere, at saa bliver der Strimer. Kun vil jeg hævde, at de ere faldne paa reglementeret Sted. Chr. Lauridsen, Tophøj“. Overfor en saadan Haardhed, som denne Erklæring og adskillige Afstraffelser give Udtryk for, mener jeg mig berettiget til at gøre det mest mulige for at faa denne Haardhed ud af vore Skoler og ogsaa ud af vore Hjem, ligegyldigt om det er rige eller fattige Hjem. Jeg opfattede det ærede Medlems Tale paa dette Omraade som en Kritik af Justitsministeren. Det forekommer mig, at den højtærede Justitsminister ikke fortjener Kritik, fordi han vilde se paa Drengen, men fortjener Tak for det gode Sindelag, han viste ved den paagældende Lejlighed.

Jeg har et Par Bemærkninger at gøre til det ærede Medlem for Frøstrup-Kredsen (Nørhave), der i Gaar havde Ordet for nogle korte Bemærkninger i Anledning af et Afsnit i min Tale, som angik en Rekrut Kirkensgaard, der var død i Køge. Det var i en kort Bemærkning, jeg fik Lejlighed til at svare det ærede Medlem i Gaar, og jeg kunde ikke faa alt med. Jeg skal da i Tilslutning til, hvad jeg har fremdraget om denne Sag, oplyse, at en henværende Overretssagfører har henvendt sig til mig og stillet sit og sin Hjemmelsmands Navne til min Raadighed, og denne Hjemmelsmand, som var Rekrut sammen med den afdøde Kirkensgaard, erklærer følgende: „Alle vi, der vare med paa Turen, nær ingen Tvivl om, at Rekrut Kirkensgaard døde af Overanstrengelse og Kulde. Vi undre os kun over, at han blev det eneste Offer. Et Par andre fik for Resten Lungebetændelse. Vi havde gaaet i flere Timer i øsende Regnvejr og vare alle gennemvaade. Undtagen Officererne naturligvis, thi de vare jo omhyggeligt indhyllede i Regnkapper. Vi havde ikke faaet varm Mad i 3 Dage. Da vi kom i Kvarter, fik vi i den mørke Gaard, mens Regnen øsende ned, langet en Bid Mad. Gennemblødte til Skindet krøb vi saa ind i den mørke Lade. Jeg vaagnede efter en Times Tids Forløb; tænderklaprende og rystende over hele Kroppen, og stod saa op og gjorde Gymnastik for at faa lidt Varme i Kroppen.

Var jeg ikke vaagnet, var jeg sikkert ogsaa bleven syg. Nu slap jeg med en slem Forkølelse. Jeg beklager i det hele taget de Soldater, som ikke have et godt Helbred og ej ere vante til Sult, Kulde og Overanstrengelse. Vi ere i Sommer mange Gange blevne overanstrengte. Naar saa et Par Stykker dejsede om og fik Krampe, plejede Sergenten at sige: I skulle s'gu ikke ynke dem; de have det godt, og døde, faa de en militær Begravelse og Kanonsalut; det faa de levende ikke! Vi havde en Premierløjtnant, som var meget flink for saa vidt, men han var Fodsportsmand og mente, at Soldaterne kunde døje det samme som han selv. Jeg, der ogsaa har drevet megen Fodsport, generedes ikke deraf, men der var adskillige, som dejsede om, og gennemgaaende bleve de alle overanstrengte.“ Jeg skal stille de to Mænds Navne, som ere komne til min Kundskab, til Forsvarsministerens Raadighed og haaber ligesom det ærede Medlem, at denne Sag maa blive Genstand for en upartisk Undersøgelse. Men maa jeg føje til, at man skal ikke blive forundret over, hvad der er passeret her. Den Slags Ting er passeret mange Gange før. Der er mange Gange ved Manøvrer eller Kantonnementsøvelser budt Soldater Anstrengelser, som have bevirket, at mange af dem deres hele Liv igennem have haft Men deraf, og det kan ikke fejle, at der i denne Sal er adskillige Medlemmer, der kende Familier, hvis paarørende, der som unge have været i Tjenesten, have faaet en Lungebetændelse eller en anden Sygdom, som har mærket dem for hele deres Liv. Hvad jeg ønsker — og jeg antager det ærede Medlem med mig — er en upartisk, grundig Undersøgelse. Der ligger ikke i denne min Kritik, lige saa lidt ved denne som ved andre Lejligheder, nogen Anklage mod hele Officerskorpset, men kun mod de enkelte, som forsynde sig mod Humanitet og Billighed. De Folk maa vide, at det ville vi ikke taale. Vi have her i Salen en Pligt til at fremdrage saadanne Forhold, og vi haabe altsaa, at der maa blive foretaget en grundig Undersøgelse.

Jeg har til det ærede Medlem fra Esbjerg (Slebsager) og nogle andre Medlemmer et Par Bemærkninger at gøre i Anledning af deres Tale om Arbejdsfrihed og Strejke. Arbejdsfrihed eksisterer jo heller ikke i det almindelige borgerlige Samfund. Det er jo ikke Arbejdsfrihed, naar f. Eks. én ung Mand tvinges til at springe Soldat. Det er en Berøvelse af